

Hazrat Mirza Masroor Ahmad^{aba}

Pasaulis suirutėje – kaip su tuo tvarkytis?

Pasaulinio Ahmadiyya musulmonų bendruomenės lyderio kreipimasis iškilmingoje ceremonijoje Stokholme, Švedija 2016 m. gegužės 17d., Pasaulinis Ahmadiyya musulmonų bendruomenės lyderis, penktasis Kalifas Jo Šventenybė Hazrat Mirza Masroor Ahmad^{aba}, sakė pagrindinę kalbą iškilmingame priėmime, skirtame paminėti jo pirmąjį vizitą Švedijos sostinėje, Stokholme.

Daugiau nei 60 garbingų svečių, jų tarpe ir keletas Parlamento narių, dalyvavo vakarinėje priėmimo dalyje, kuri buvo surengta Sheraton viešbutyje Stokholmo centre. Šiek tiek anksčiau sakė kalbą vakaro svečiai, Švedijos parlamento nariai.

Maloniai pristatome jums kalbą, kurią šios progos garbei sakė Jo Šventenybė^{aba}.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Vardan Allah'o, Maloningiausiojo, Visad Gailestingiausiojo

Hazrat Mirza Masroor Ahmad^{aba}, Khalifatul Masih V, pasaulinis Ahmadiyya musulmonų bendruomenės lyderis tarė:

Gerbiami svečiai, *Assalamo Alaikum Wa Rahmatullahe Wa Barakatohu* – taika ir Allah'o palaiminimai jums visiems.

Visų pirma, naudodamasis proga norėčiau padėkoti visiems čia susirinkusiems už tai, kad priėmėte mūsų kvietimą dalyvauti šiandienos renginyje. Pasaulį užklupo neramūs laikai – mano įsitikinimu, pasaulio taika yra svarbiausia ir daugiausia dėmesio reikalaujanti mums visiems bendra tema. Kaip su tuo turėtume tvarkytis šiais iššūkių kupiniais laikais?

Tikiu, jog be galo svarbu, kad visa žmonija, nepaisant tikėjimo, kastos ar rasės, kartu stengtųsi palaikyti tokias esmines bendražmogiškas vertybes, kaip taika, tolerancija ir pagarba. Pasulyje nėra vietos diskriminacijai dėl tikėjimo, religijos ar rasės, tad tiek valstybė, tiek religija privalo panaikinti visus išankstinius nusistatymus. Kiekvienas turi turėti laisvę tikėti kuo tik nori, nes tikėjimas yra kiekvieno asmeninis reikalas, atspindintis jo širdį ir mintis. Tad visiems turi būti leidžiama atnašauti pagal jo ar jos religijos mokymą.

Kaip jau sakiau, šiuo metu mes visi turime sutelkti jėgas tam, kad pasiektume mūsų bendrą tikslą – tikrą ir amžiną taiką pasaulyje. Labai liūdna, jog pasaulio nestabilumo ir kraujo praliejimo centras yra musulmoniškasis pasaulis, ir kad taip yra todėl, jog jo lyderiai ir valdžios apleido tikrąjį savo religijos mokymą. Nepaisant to, gyvenantieji Vakarų valstybėse negali laikyti savęs

saugiais nuo šio pavojaus, nes pasaulis susitraukė iki tokio lygio, jog šiuo metu galime vadintis vienu kaimu.

Tad suirutė vienoje pasaulio vietoje nebegali būti laikoma tik vietine problema. Mes jau matome, kaip nestabilumas musulmoniškose valstybėse vis labiau veikia kitas pasaulio šalis, taip pat ir Švediją. Esant daug lengvesnėms sąlygoms nukeliauti didelius atstumus, per pastaruosius kelerius metus mes matėme, kaip tūkstančiai, ar net milijonai, plūdo iš savo gimtųjų kraštų bei karo sugriautų Sirijos ir Irako į Vakarų pasaulį ieškodami geresnės ateities.

Jo Šventenybė Hazrat Mirza Masroor Ahmad^{aba} išsamiai kalbėjo apie pastarąją pabėgėlių krizę.

Švedijos valdžia ir žmonės kilniaširdiškai priėmė daug, o lyginant su pačios šalies plotu, gal net ir per daug pabėgėlių. Šis pasiryžimas jų priimti tiek daug yra pagirtinas ir įrodo, jog Švedijoje yra begalė kilniaširdžių ir malonių žmonių. Toks jūsų palankumas užkrauna naštą ir reikalauja iš pabėgėlių bei imigrantų gyvenant čia būti taikiais piliečiais ir likti dėkingais šios šalies valdžiai ir žmonėms.

Islamo Pradininkas, Šventasis Pranašas Muhammadas (tebūnie jam taika ir Allah'o palaiminimai) sakė, jog žmogus, kuris neišreiškia dėkingumo savo artimui, negebės išreikšti dėkingumo

ir Visagaliui Dievui. Tad musulmonai pabėgėliai turi religinę prievolę niekad nepamiršti to, ką jiems suteikė ši šalis, leisdama jiems čia įsikurti ir duodama paramą.

Pabėgėliai ištrūko iš savo ankstesnio gyvenimo ieškodami taikos, tad dabar, kai jiems buvo suteikta pastogė ir saugumas čia, gyventi taikiai ir paklusti šios šalies įstatymams yra jų prievolė. Visi imigrantai turi integruotis į visuomenę ir prisiminti, jog Šventasis Islamo Pranašas^{sa} mokė, jog meilė šaliai, kurioje gyvenate, yra neatskiriama musulmoniško tikėjimo dalis. Imigrantai turi būti besąlygiškai ištikimi šaliai, kuri juos priėmė, ir visomis išgalėmis prisidėti prie vietinės bendruomenės klestėjimo.

Be to, valdžios užduotis nėra skirti visą savo dėmesį pabėgėlių įkurdinimui ir taip ignoruoti savo esamų piliečių teises. Straipsniai, kuriuose vietiniai gyventojai skundžiasi, jog pabėgėliams teikiama pirmenybė, jau pasirodė spaudoje. Anot vieno straipsnio, senyvo amžiaus švedei nebuvo suteiktas tinkamas gydymas ir netgi maitinimas jai būnant ligoninėje, kai tuo tarpu su pabėgėliais buvo elgiamasi daug geriau.

Vienas Dievas težino, ar šiuose straipsniuose rašoma tiesa, bet jei taip yra iš tikrųjų, tai yra pavojinga ir verčia sunerimti. Jei imigrantams ir toliau bus teikiama pirmenybė, laikui bėgant tai gali turėti rimtų pasekmių. Tokia neteisybė labai greitai tarp vietinių pasės nepasitenkinimą ir sąmyšį, o tai lengvai gali peraugti į neapykantą pabėgėliams. Švedijos žmonės yra žinomi dėl savo dosnumo ir atvirumo, bet bet kokia diskriminacija prieš juos gali pakeisti jų nusiteikimą, kas pakenktų ir keltų grėsmę taikai visuomenėje.

Vietoj to, kad raškytume naudingus imigracijos ir integracijos vaisius, tai gali atvesti prie konfliktų ir neapykantos augimo. Tad

norėčiau paraginti valdžios atstovus ir įstatymų leidėjus užtikrinti, kad į vietinių žmonių teises nebūtų žiūrima pro pirštus ir jos būtų garantuotos. Tai yra labai opi problema ir su ja turi būti tvarkomasi kaip įmanoma atsargiau, nes jei tarp vietinių žmonių atsiras bent menkiausias priešiškus, tai gali privesti prie labai pavojingos grandininės reakcijos.

Vietiniai gyventojai gali tapti priešiški pabėgėliams, ir tai gali peraugti į visos imigrantų bendruomenės atstūmimą, o atskirties jausmas gali kai kuriuos pabėgėlius padaryti lengviau pažeidžiamais ekstremistų radikalizmo idėjoms. Taip gali būti įsukamas be galo pavojingas užburtas ratas, dėl kurio šios valstybės ramybė ir saugumas yra pavojuje. Jeigu, neduok Dieve, ekstremistai radikalizuotų bent kelis žmones, tai sukeltų didžiulę grėsmę šalies saugumui, klestėjimui ir taikai. Kaip jau sakiau, privaloma surasti aukso vidurį, tad jūsų žingsniai turi būti labai gerai apgalvoti. Valdžia turi padėti pabėgėliams įsikurti, bet taip pat turi aiškiai parodyti, jog imigrantai turi kuo greičiau tvirtai atsistoti ant kojų ir prisidėti prie visuomenės.

Tuo pačiu reikia priminti ir vietiniams gyventojams, jog Švedija pasirinko priimti pabėgėlius dėl savo moralinės pareigos tarnauti žmonijai, tad vietiniai turi priimti atvykėlius vedini atjautos ir noro tarnauti. Dar kartą pabrėžiu, jog jums privaloma skirti daug dėmesio čia plūstančių imigrantų integracijai, nes kitaip situacija gali tapti nevaldoma. O kalbant apie Islamą, leiskite jus užtikrinti, jog Islamas yra taikos, saugumo ir meilės visiems religija.

Islamą reikalauja iš musulmonų mylėti savo šalį, būti jai ištikimiems ir paklusti jos įstatymams. Tai yra žinutė, kurią Imamai ir musulmonų klerikai turėtų skelbti pabėgėliams, bandantiems patekti į Vakarų šalis. Šiems pabėgėliams turėtų būti primenama, jog jie privalo būti dėkingi juos priėmusiems

šalims ir jų žmonėms. Jiems turėtų būti priminta, jog jie gavo antrą galimybę į gyvenimą ir galimybę auginti savo vaikus šalyje, kurioje nėra karo ir suirutės, tad jie privalo gerbti ir branginti savo naujus namus.

Vyriausybės ir politikos formuotojų pareiga yra užtikrinti, kad imigrantai būtų gerai integruoti į priimančią šalį.

Tad toliau norėčiau jums pristatyti keletą Islamo mokymų, kurie, mano manymu, gali daug prisidėti prie taikos vystymo vietiniu, nacionaliniu ir net tarptautiniu lygmenimis.

Šventojo Korano 5-jojo skyriaus 9-jame posme Visagalis Allah sako:

Tie iš jūsų, kurie tiki, tvirtai stovėkite už Allah'ą ir būkite Jo liudininkais lygybėje, ir neleiskite žmonių priešiškamui priversti jus elgtis neteisingai. Visada būkite tie, kurie yra arčiau teisingumo. Ir bijokite Allah'o, nes Jis visada žino jūsų veiksmus.

Iš šio posmo žodžių yra visiškai aišku, jog musulmonams įsakyta niekada nenešioti pykčio širdyje, nebūti kerštingiems savo priešams, o būti teisingais bet kokioje situacijoje. Šis įsakymas puikiai tinka taikos palaikymui bendruomenėje.

Islamas ne tik siekia, kad musulmonai būtų teisingi, bet ir nustatė teisingumo standartus. 4-ojo skyriaus 136-jame posme Visagalis Allah sako:

Tie iš jūsų, kurie tiki, būkite griežti praktikuodami teisingumą, ir būkite Allah'o liudininkais, net jei tai atsigręš prieš jus ar jūsų tėvus, ar artimus.

Tad Islamas moko, kad musulmonas turi būti pasiryžęs liudyti net prieš save, savo tėvus ar mylimuosius, jei tai užtikrintų ir leistų klestėti teisingumui. Be abejo, nėra aukštesnio teisingumo standarto negu šis, tad šis principas yra taikos pasaulyje įvedimo pamatinis pamatas.

Kitas auksinis taikos įvedimo principas mums pateiktas Šventojo Korano 49-ojo skyriaus 10-jame posme, kuriame sakoma, kad jei dvi šalys ar valstybės ima kariauti, trečioji turi padėti įvesti taiką ir rasti bendrą sutarimą. Jei taikus susitarimas yra neįmanomas, kitos šalys turi stoti petys petin tam, kad užkirstų kelią žiaurumui ir neteisybei. Jei pasaulis supranta tikrąją šios idėjos prasmę, žmonija dar turi laiko ištrūkti iš tolesnio karo gniaužtų.

Per trumpą man duotą laiką, pateikiau kelis pavyzdžius, kurie įrodo, jog Islamas nėra tik tai, apie ką girdite ir skaitote spaudoje. Šventasis Koranas, Apsaugok Viešpatie, tikrai nėra terorizmo ir ekstremizmo knyga, o atvirkščiai, jis moko meilės, atjautos ir žmogiškumo. Jei musulmoniškos šalys elgtųsi pagal tikruosius savo religijos mokymus, jokie civiliniai karai nebūtų kilę, ir jokie neramumai nebūtų turėję kelio patekti į užsienio šalis. Be abejo, jei norėtume pamatyti tikrąjį Islamo veidą, turėtume atkreipti dėmesį į laikotarpį, kuriame gyveno Šventasis Pranašas Muhammadas^{sa} ir keturi jo Sekėjai.

“jeigu dvi šalys ar
valstybės ima kariauti,
trečioji turi padėti įvesti
taiką ir rasti bendrą
sutarimą.”

Jų palaiminti pavyzdžiai įrodo, kad Islamas yra taikos ir teisingumo švyturys, kuris nušviečia bendrą religinę laisvę ir pluralizmą. Pavyzdžiui, Hazrat Umar^{ra}, antrojo Šventojo Pranašo^{sa} įpėdinio laikais, Islamas paplito po Siriją, ir susiformavo musulmoniška vyriausybė. Tačiau po Romos Imperijos atakos musulmonai buvo priversti palikti šalį. Istorija liudija, jog musulmonams išvykstant iš Sirijos, krikščionys raudėjo ir meldėsi, prašydami, kad musulmonai sugrįžtų, nes valdant musulmoniška valdžiai vietinių gyventojų teisės visada buvo apgintos.

Tad be galo gaila ir apmaudu, kad šiuolaikiniai musulmonų valdžios organai ir lyderiai pamiršo tikrąjį savo tikėjimo mokymą, ir rūpinasi tik savo pozicija valdžioje ir asmeniniais interesais. Neteisingumas ir žiaurumas vietinėse bendruomenėse subrandino sąmyšį, kuris prisideda prie ekstremistų ir teroristų organizacijų.

Tad šiais sunkiais laikais didžiųjų pasaulio lyderių bei tarptautinių institucijų prievolė yra visada elgtis teisingai. Ten, kur kyla konfliktai, tarptautinės organizacijos, tokios kaip Jungtinės Tautos, turi elgtis nešališkai ir vertinti konflikto šalis lygiavertiškai, o jų vienintelė motyvacija turi būti įvesti taiką ir pasiekti susitarimą tarp visų šalių. Akivaizdi tiesa yra ta, jog jei šalys ir grupės būtų praeityje būtų elgusios teisingai, nestabilumas ir suirutė, kuriuos matome šiandien, niekada nebūtų užklupę mūsų ir neturėtume tokios pabėgėlių krizės, kaip dabar.

Kitas labai svarbus Islamo principas mums atskleistas Šventojo Korano 23-ojo skyriaus 9-jame posme, kuriame sakoma, kad tikri musulmonai yra tie, kurie sąmoningai tęsi savo pažadus ir susitarimus, ir siekia išpildyti pareigas, kurios jiems buvo patikėtos.

“ tikri musulmonai yra tie, kurie sąmoningai tęsi savo pažadus ir susitarimus, ir siekia išpildyti pareigas, kurios jiems buvo patikėtos.”

Mano manymu, šis įsakymas yra skirtas ne tik musulmonams, bet tinka ir kaip bendras principas visoms tautoms ir jų žmonėms. Visoms valdžioms ir tarptautinėms organizacijoms yra patikėtos didelės atsakomybės, ir jų lyderiai turi pareigą užtikrinti, kad jos būtų atliekamos sąžiningai, garbingai ir teisingai.

Vyriausybių ir politikų prievolė yra tarnauti savo žmonėms ir apsaugoti savo šalių ateitį, o į tokią prievolę niekada negali būti žiūrima pro pirštus. Juk ir Jungtinių Tautų Chartijoje surašyti pagrindiniai tikslai yra apsaugoti ateities kartas nuo siautėjančio karo, gyventi draugovėje ir palaikyti tarptautinę taiką ir stabilumą.

Jungtinių Tautų Chartija išskirtinai pabrėžia, jog jų tikslas yra sutvirtinti norą apsaugoti žmoniją nuo klaidų, privedusios pasaulį prie dviejų Pasaulinių karų 20-jame amžiuje. Prisiėmusios šią didžiulę atsakomybę, Jungtinės Tautos turi siekti įgyvendinti šį kilnų tikslą ir laikyti taiką vieną svarbiausią šių laikų vertybę ir siekiamybę. Deja, ši atsakomybė pamirštama. Primenu, jog jei visos šalys supranta savo atsakomybes, ir elgiasi teisingai bei gerbia viena kitos teises, dar yra laiko mus supantiems juodiems karo ir konflikto debesims, saugiai nuslinkti į tolumą.

Tad dar kartą norėčiau paraginti pasaulio galinguosius širdingai ir sąžiningai stengtis siekiant taikos pasaulyje. Tesuteikia Allah pasaulio žmonėms išmintį, ir suteikia jiems stiprybės patraukti asmeninius interesus į šalį vardan bendros gerovės. Jei neįvykdysime šios užduoties, kaip jau minėjau daugybę kartų, pasaulis vis sparčiau judės dar vieno Pasaulinio Karo link, o toks karas lengvai gali atnešti pasekmes, kurios tęsis kartų kartas, turint omenyje, kad nemaža dalis šalių dabar turi atominius ginklus. Net baisu galvoti apie tokio karo pasekmes.

Klausimas, kurį turime sau kelti yra šis: „Ar mes trokštame palikti geresnį pasaulį savo vaikams ir ateities kartoms, ar pasaulį, kupiną karo, kraujo praliejimo, ir nenusakomo skausmo bei gedulo?“ Tesaugo Allah žmoniją ir pasigaili mūsų, ir suteikia visiems žmonėms jėgų vieniems su kitais elgtis teisingai, sąmoningai ir geraširdiškai tam, kad apsaugotume savo vaikus ir ateities kartas.

Šiais žodžiais norėčiau tarti jums sudie, bet prieš tai leiskite man dar kartą padėkoti jums už tai, kad priėmėte mūsų kvietimą. Telaimina jus visus Allah. Ačiū jums labai.

